

ציון צפריה, תעלים הזה

רון קרייבילר

טראנספר רק של הפלסטיונים

רציניים לקראת איחוד, שדומה שרק הוא יוכל להפוך את מיפלגות הימין לכוח פוליטי רציני — למרות שהכל מכירים בכך.

גנדי, על אפשרות של איחוד בין התחייה ל"מולדת". ברור שאגרוף של חמש אצבעות חזק יותר משתי אצבעות.

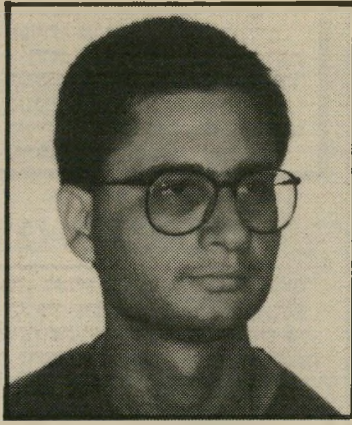
הפעילים עצמם, שרובם רוצים באיחוד, נאלצים להתבצר אישי-איש במיפלגות.

● בתחייה חולשים חובשי כיפות סרו-גות וחסידי גאולה כהן.

● בצומת נמצאים בעיקר אנשי הת"ת יישובות העובדת: אליעזר גולן מ"סודר-המע" לה, חוסקה ירדנאי מנהלל, שמוליק ירעאלי מהמושבה כינרת, ויעקב טוביה מקיבוץ חמדיה הם הפעילים המרכזיים בתנועה.

● במולדת חולשים יוצאי זרועותיה ביטחון השונות. כמוכירות בת שיבעת החב"רים יושבים מלבד גנדי (אלוף מיל), גם סא"ל ארנון איתן, היום סמנכ"ל בוק, מזכיר המזכ"ר רות. הרכז האירגוני בני מז"אל, רויד שומרון, רכז ההסברה, היו אנשי בטחון ויעקב חרותי, היועץ המישפטי, הוא יוצא לח"י.

חתך הפעילים בתנועה: אחוז צעירים גבוה (המשך בעמוד 14)

עוזר בביוף

ט"פוח בלי טראנספר — אסון

דנה בקבלת מסקנות ועדת החקירה לאירועי הטבח בצברה ושאתילה. אותו יום, שהחל בחילופי-גידופים, הסתיים ברצח אמיל גריני צווייג.

כעת, כשהתהליך המדיני נפתח — הימין "זק".

במאמר אפוקליפטי, שנשא את הכותרת "למה אתם שותקים?" התריע אליקים העזני: "ירשם נא הדבר לזיכרון: מנהיגי המחנה הלאומי, לרבות ראשי ההתיישבות ביש"ע, לא נאבקו ולא הפגינו נגד המגמות ההרסניות המסתמנות זה חודשים רבים... היסטוריונים יתקשו להבין, מדוע דווקא ברגע המכריע היה כל המחנה הגרול והמפואר הזה משותק, חסרי אוריינטציה, אוברדרך, אילם."

אגרון שכזה

ה חולשה הכללית הואת מורגשת היטב בין פעילי הימין.

אבי פרחן, דובר התחייה ומראשי המתנחלים בחבל-עזה: "יש חולשה, חוסר-אונים. מרגישים שאי-אפשר להזיז שום דבר. עוד הפגנה, עוד לצעוק, הכל כלי-כך לא-מעשי". מלבד שיתוף-פעולה, בעיקר במישור ה"פרלמנטרי, בין התחייה ו"מולדת", אין מגעים

רולטה הרוסית נעצרה, לבסוף, מול רתה של "צומת".

"צומת" היא ער היום העקשנית ביותר בהתנגדותה לכל שיתוף-פעולה בין שלוש המיפלגות. באופיה היא תנועה מימסרדית, המורכבת ברובה מיוצאי מפא"י ההיסטורית, ואינה מקיימת הפגנות סוערות, התנחלויות בלתי-חוקיות וכו'.

התחייה נכנסה בעיקבות הבחירות לחובות ככרים, וסגרה סניפים רבים.

"צומת", מטיבעה, אינה פועלת ברוחב, אלא מסתפקת בשיכנוע באמצעות מודעות בעיתונות וכנסים. "מולדת" פעילה קצת יותר משתייהן, אלא שהוצאותיה על ירחון היוצא כ-150 אלף עותקים מעורכות כ-25 אלף ש"ח, ומאפשרות לה להחזיק רק בסניף אחד שכבר (תל-אביב).

גם "גוש-אמונים", התנועה החוקי-פרלי-מנטרית המרכזית של הימין ב-15 השנים הי-אחרונות, משותקת. אין לה גרעינים חדשים של מנהיגים מאז הדור של פורת-זייסקצובר, ובאחרונה גם בה חל פילוג, עם פרישתו של הרב בנדון. אין לה מוסדות נבחרים פעילים, ומעולם לא נערך בה מיפקד-חברים.

"רשם" לזיכרון...

גם התנועות העל-מיפלגתיות האחרות של הימין כגון התנועה למען ארץ-ישראל השל"ח, או תנועות-דחוב צעירות שניסו להיות

ער לנובמבר 1987 (פילוג התחייה "צומת") היה כוח ימני אחר מימין לליכוד (פרט למאיר כהנא) — תנועת-התחייה.

היא הוקמה בעיקבות הסכמי קמפ-דייוויד, מתוך התנגדות להם. היא היתה קואליציה של כל הגורמים בימין הקיצוני: אנשי "גוש-אמונים" (בני קצובר, דניאלה וייס, הרב אליעזר ולדמן, חנן פורת), ניצי הימין בתנועת-העבודה (הסופר משה שמיר, צבי שילוח, יובל נאמן, אברהם יפה המנוח, הפרופ' שפרינצק), ויוצאי-הליכוד (גאולה כהן, הר"ר ישראל אלדר, הפרופסור יוסף נרבה המנוח).

בעת הפרישה מהליכוד, (בכנסת התשי-עית, 1979) היו לתחייה שני חברי-כנסת בלבד: משה שמיר וגאולה כהן. מאז התחילה התחייה בתהליך של התחזקות. בבחירות בי-1981 קיבלה שלושה מנדטים.

ב-1983 השתחרר הרמטכ"ל רפאל ("רפול") איתן מצה"ל, והקים את תנועת "צומת". לקראת הבחירות של 1984 החליטו שתי התנועות על איחוד ביניהן, וזכו בחמישה מנדטים.

יותר ויותר צעירים וכנינוער נהו אחרי התחייה, ובסקרים היא נעה בין 8 ל-10 מנדטים. הכל צפו שבבחירות 1988 היא תזנק מעלה, ותיהפך לכוח הפוליטי השלישי בגודלו בישראל.

אלא שחשדנות ואיבה בין מרכיביה וב-מיוחד הסיכסוך שבין גאולה כהן לרפול, הביאו אותה לפילוג בנובמבר 1987, שנה לפני הבחירות לכנסת. מיספר חודשים לאחר-

האגודה

צומת: רפול (עם רוברט מקסוול) סירוב עקשני, בלתי-רציונלי...

מכן הקים רחבעם זאבי את "מולדת", בעלת סיסמת-הטראנספר הקליטה. אחרי הבחירות האחרונות (1988) נוצר מערך פרלמנטרי חדש בימין: "צומת" ו"מולדת", שקיבלו שני מנדטים כל אחת, כמעט והשתנו לתחייה הוותיקה והמתפוררת, שקיב-לה רק שלושה מנדטים.

את המחיר הראשון של האיבה ההרדית בין שלוש המיפלגות שילמה "צומת". ל"צומת" היו חסרים 170 קולות, כדי להכניס את המנ-דט השלישי (יעקב טוביה, מקיבוץ חמדיה) לכנסת. מה שדפק אותה היה סירובו העקשני והבלתי-רציונלי של רפול, מנהיגה, לחתום על הסכם-עורפים עם "מולדת". שתי התגר-עות ניגשו לבחירות ללא הסכם-עורפים, והי-

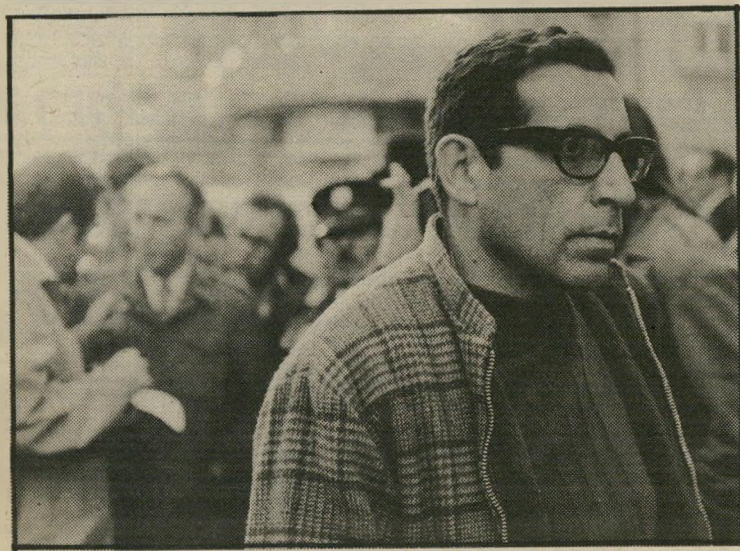
מישקל נגד לשלום עכשוו ושפעלו בעיקר בתקופת מילחמת-הלבנון, שלום אכזב (של צחי הנגבי) וצ"ל (ישראל כץ) — כבר התחסלו מומן.

כל התקופה, ממילחמת ששת-הימים ועד מילחמת-הלבנון, היה הימין המוביל ב"קרבות-הרחוב" של הפוליטיקה הישראלית. גוש-אמונים הוביל אלפים לצעדות בשומי-רון, ואף להתנחלויות בלתי-חוקיות (סבס-טיה). התחייה הורידה אלפים לחבלי-ימית, כדי למנוע את הנסיגה משם. בתקופת מילחמת-הלבנון, כל הפגנת-שמאל זכתה במענה ימני מידיי. כך עמדו זו מול זו הפגנות ימין ושמאל בעד ונגד פיטורי אריאל שרון, כשהממשלה

7

ציון צפריה, תעלים הזה

מכה בימין

מולדת: רחבעם זאבי אגרוף של שתי אצבעות...